

Лице на пън

Аз съм мравката, която избяга от строя. Аз съм гарванът, отнел плячката на гларуса. Аз съм паякът, разплел мрежата на едnodневките. Аз съм Юда, който предаде виртуалния свят, за да се роди отново. Първобитен човек в действителността, излязъл от сянката на ръцете си. Но за света съм никой. Щом нямам маска, зад която да се крия. Щом не раздавам присъди за човечеството в емотикони – аз съм само облик, но къде е душата ми? Тя бяга и аз искам отново да я хвана. Не мога да я намеря, може би съм я изгубил, а може би тя е изгубила мен. Водя тялото си на единственото място, на което съм бил щастлив. Истински и неподправено. В гората, в която аз и моите приятели намирахме убежище.

Беше толкова голяма, че все се страхувах да не се изгубя. Бях я забравил – голямата гора с малката полянка. Там бягахме под дъжда и от небето валеше щастливо добро. Колкото повече приближавах, толкова по-яростно спомените се редяха в главата ми. Когато нямахме проблеми, нямахме грижи, а просто вярвахме. Когато Три Де означаваше три дебели филии с лютеница, а ябълката беше просто дърво, на което се катерехме. В гората на моето детство всяка пръчка беше лък, стрела, копие. Дивите цветя бяха пълни със слънце, момичешки смях и пчели. Нямахме нужда да се харесваме, имахме нужда да живеем. Толкова просто и лесно. С почернели рамене, с издрани колене и лакти, ухилени до уши, живи.

Вече бях в страшната гора, която не беше страшна. Беше смалена. Нямахме я почти, оказа се, че страшна е станала поляната с пънове. Това беше гробището на любимите ми дървета. Във всеки пън виждах различни усмивки, игри. Познах моето любимо дърво, което обгръщах с двете си ръце и имах чувството, че е най-високото в света. Гледах нагоре към клоните му и си представях как се катеря по тях и стигам небето. От него виждах целия свят и споделях мечтите си на хората, щъкащи там долу. Когато играехме на криеница, избирах да се скрия зад моето дърво – нищо, че всички знаеха къде съм, там бях спасен. Сега няма зад какво да се крия, защото беше останал един дънер – лицето на детството ми. Забелязах, че това е най-чистата поляна в града. Не защото някой е идвал да събира отпадъците, а защото никой не я е посещавал. Бих предпочел да я пося цял ден тази „гора“, но да съм с приятелите си, отколкото да виждам чистота на забравата.

И типично – като децата - реших, че ще изключа мозъка си. Защото сред природата трябва да те води душата. Аз намерих душата си. Сега беше малка и пуста – досущ като гората – но това бях и аз. Свалих обувките си, после чорапите и тръгнах бос. Почувствах облекчение. От малкия безкраен свят на технологиите. Почувствах свободата, която ясно се беше завърнала в мен. Един бодил се заби в петата ми. Седнах напред поляната. Гледах босата си пета и упорито се опитвах да извадя тръна. Болката не беше толкова силна и затова с интерес разглеждах краката си. Знаех, че са моите. Знаех, че си ги мия всяка вечер, но сега тук на хълма, между многото пънове, разбрах, че мога да вървя, където поискам и да променя посоките.

Не усетих кога се е мръкнало. Никой не можеше да ме открие. Дори не знаех колко е часът. Бях наблизил до дома си, но никой не би дошъл да ме търси тук. Нито бях публикувал в социалната мрежа къде съм, нито бях качил снимка – аз съм невидим в света на технологиите, но толкова видим в моя свят. Преоткрих себе си, намерих вдъхновение в живия живот. Насред пъновете. Мислех, че ще е трудно. Мислех да се поддам на изкушението, но аз го направих – поддадох се на изкушението да живея. И не съжалявам. И няма да е за последен път. Знаем, че трябва да се върна обратно в реалността. Това не ме плаши толкова, колкото страхът какво ще намеря на поляната следващия път(може би утре?). Ще видя ли някой приятел или дори дънерите ще са прогнили? Знаем, че не искам да бъда пън, искам да бъда дърво, което ще порастне, за да стигне небето и да извика на света: „Погледнете нагоре!”

Владимир Илиев, 12 клас, гр. Карнобат